

Sikkerhed kommer altid først

Ledelsen tog den rigtige beslutning: alle sejlere i havn uden joller til anden runde af LVGP (Limfjordens Viking Grand Prix).

Kraftig bygeagtig vind strøg ved 13.30-tiden hen over vandet. Vinden gjorde det praktisk umuligt at sejle, og man valgte derfor hurtigst muligt at få sejlerne i land og lade jollerne ligge.

Sejlerne var netop gået på vandet efter frokostpausen. Optimisterne startede en kapsejlad, og storjollerne skulle træne sammen med Christian og Anne Marie Rindom, Horsens. Det havde regnet om formiddagen, men nu var det klaret op og vinden, der havde været frisk, var nu aftaget.

Pludselig, mens den første sejler netop havde rundet bundmærket og var på vej i mål, kom vinden fejende hen over bugten.

Det følgende er mine oplevelser under denne bjærgningsaktion, der efter min vurdering forløb fint, på den måde, at vi hurtigt fik alle sejlere i havn.

Undertegnede var selv på vandet i egen følgebåd, og jeg oplevede, at vinden kom som en mur, sammen med kraftig regn og hagl. Snart lå mange sejlere og kæmpede. Flere joller var kæntræt eller bordfyldte.

Hurtigt besluttede ledelsen at sejlerne skulle i havn. Over VHF'en opfordrede leder af arrangementet, Kim M Olesen, alle ledsagebåde til at evakuere sejlerne og lade jollerne ligge. Jeg selv bjærgede 3 optimistsejlere, der lå ved bundmærket. Det var Emma Jørgensen, Ringkøbing. Jacob Brask Pedersen, Viborg og Lasse Bjerregård, Struer. Jeg synes, at alle tre udviste godt sømandskab. Der var ingen panik. Emma og Jacob havde opgivet at sejle, og lå med båden vinklet på en halv vindskurs, siddende på kanten og med blafrende sejl. Det var helt rigtigt, og nemt at sejle op på siden af hver enkelt, som kom over til mig. Sammen lagde vi riggen ned. Vi bandt jollerne sammen og fortøjede dem til mit anker, som jeg smed ud.

Herefter bjærgede vi Lasse, der i mellemtiden havde søgt tættere under havnen; men var nu halvt bordfyldt. Desværre kunne jeg ikke ligge riggen ned på Lasses båd, idet snoren til mastesikringen havde snoet sig rundt om masten. Låsen sad desuden agterud. (Det er vigtigt, at mastesikringen først sættes i slæbestedet, og med låsen fremad, så den er let at udløse!)

Jeg opgav at slæbe Lasses båd, og lod den derfor drive. Vinden førte jollen ind på Vralden, som er et grundt område. Her blev den senere hentet fra uden problemer.

Da vi kom i havn blev sejlerne sat i land ved første bro, hvor Kim stod klar til at holde mandtal. De fleste sejlere var nu i havn. Hele manøvren havde taget ca. et kvarter. I alt 5 ledsagebåde havde været på vandet. 18 sejlere var sikkert i havn. Mest kritisk var situationen for de Zoom-sejlere, som oplevede, at jollen efter kæntring i den kraftige vind, rejser sig igen og fortsætter på denne "karruseltur" - en stor fejl ved en ellers sikker jolle – synes jeg. Katrine og Jan måtte, liggende i vandet, se deres jolle sakke af sted uden mulighed for at svømme den ind. Begge sejlere blev dog bjærget meget hurtigt.

Efterfølgende skulle vi have bjærget de joller, som var efterladt på fjorden. Det var 2 Zoom-joller. De to optimister, som lå ved mit anker og den drivende optimist på

Vralden. Desuden lå en Europajolle med bunden i vejret og masten boret ned i bunden.

Herunder havde vi desværre et par havarier på følgebådene. Min egen motor satte ud, fordi jeg havde fået vand i benzinen, og Per Thomassen havde et lignende problem. Heldigvis fungerede sejlklubbens tre Kegnæsjoller fint. Det blev dog sent inden Europajollen blev bjærget. Det er ikke let at vende en jolle om, hvor masten har boret sig ned i bunden.

Grafen viser middelvinden ved Thorsminde sydvest for Struer. I løbet af en time (fra kl. 13 til 14) stiger middelvinden fra 11 m/sek til 20 m/sek, så man kan godt sige at vinden kom pludseligt. Vi vidste godt, at vinden ville blive frisk til hård. Men middelvind på 20 m/sek havde ingen vist regnet med.

Hvor er det vigtigt, at alt grej på joller og følgebåde fungerer i en sådan situation. Ikke mindst fangliner og mastesikringer! (Jeg selv skal have sikret, at jeg ikke får vand i benzinen næste gang jeg er på vandet.) –

Desuden: sejlere med sort/grå vest og sort tørdragt er ikke så nemme at få øje på, når de ligger i vandet. På billedet af Anne Mette ses den nye landsholdsvest – smart- men ikke just en sikkerhedsfarve...

Sejlerne, synes jeg, tog hele situation med godt humør og sædvanlig hjælpsomhed. Så er det hele jo ikke så galt!

Endnu engang tak til (Adrenalina) Kim og forældrene fra Struer. Vi håber på en lidt mindre stormomsust træningsamling næste gang, som bliver lørdag den 19. januar i det nye år.

Vi håber desuden på gensyn med trænerne Anne Marie og Christian Rindom, der fik deres ilddåb som trænere denne blæsende lørdag i Struer

Med sejlerhilsen

John Laugesen

far til Anne Mette DEN 8173

Anne Mette runder krydsmærket på yderloopet få minutter før vinden kom. Som det ses, var der på dette tidspunkt ingen problemer